

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu. Viết câu chuyện ngắn từ bài Con cò mà đi ăn đêm lớp 7 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Viết câu chuyện ngắn từ bài Con cò mà đi ăn đêm lớp 7 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình. Dưới đây là một số bài văn Viết câu chuyện ngắn từ bài Con cò mà đi ăn đêm lớp 7 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả.

Đề bài: Dựa vào bài ca dao:

Con cò mà đi ăn đêm

.....**Đừng xáo nước đục đau lòng cò con.**

Hãy tưởng tượng và viết thành một câu chuyện ngắn.

Dựa vào bài ca dao: Con cò mà đi ăn đêm. Hãy tưởng tượng và viết thành một câu chuyện ngắn – mẫu 1

Tôi van ông... Tôi xin ông... Đó là nguyện vọng cuối cùng của tôi... mong ông chấp nhận... Trời ơi! Tội nghiệp các con tôi...

Tiếng van xin nã ruột da diết từ đâu vọng đến, xoáy vào lòng em. Em vùng dậy ra mở cửa. Lờn van vi theo gió thoảng đến, tiếng đờc, tiếng mắt. Đi ngược hướng gió, lần theo tiếng thì thào, em đã ra đến đầu làng. Cạnh ao cá lớn là cái lều trông cá của ông Thanh. Trong lều, có tiếng người hỏi nhau tìm hộp diêm châm lửa. Trước cửa lều, một con cò xõa cánh ướt lướt thướt đang nằm thoi thóp. Nghe tiếng bước chân người, cò cố ngóc đầu lên nhìn em với đôi mắt hoảng hốt, cầu khẩn. Em như chợt hiểu ra mọi chuyện.

- Mẹ ơi! Chúng con đói quá!

- Ngủ đi các con! Cố ngủ cho quên đói. Sáng mai mẹ về, sẽ có cá cho các con ăn.

Cò mẹ vừa nói vừa vuốt vuốt nhẹ lên lớp lông tơ óng mượt của lũ con. Chị gạt thắm nước mắt, trong đầu cứ xoáy lên câu hỏi: Làm thế nào bây giờ? Biết tìm đâu ra mồi? Dạo này chuyên vụ, thức ăn khan hiếm quá! Tôm tép biến hết đi đàng nào...

Có tiếng lao xao của mấy chị Vạc rủ nhau đi ăn đêm. Bỗng cò mẹ nghĩ: Hay mình cũng đi như họ xem sao? Họ nhà Cò xưa nay chỉ quen kiếm ăn ban ngày, nhưng biết đâu ban đêm lại sẵn mồi hơn, may ra mình kiếm được chút gì cho lũ trẻ.

Nhìn các con ngủ trong con đói, lòng cò mẹ như lửa đốt. Chị thắm thì:

- Các con ngoan nhé! Mẹ đi một lát sẽ về.

Lũ cò con nhao nhao:

- Mẹ cố kiếm cái gì cho chúng con ăn nhé!

Hướng về phía cánh đồng, cò mẹ bay rảo tới. Con đường mọi ngày thân quen là thế mà sao ban đêm trở nên lạ hẳn. Cò không biết là mình đã đến đoạn nào. Bỗng thấy ở dưới có một vệt đen mờ, trông như một cành cây nho nhỏ. Cò nghĩ bụng ta nghỉ chân một chút rồi sẽ bay tiếp.

Ồi!... ùm!... Hóa ra vệt đen đó chỉ là một nhánh cây mềm mọc bên bờ ao. Cò cố bay lên. Mọi ngày đi kiếm mồi trên ruộng, cò chỉ lội nước ngập đến khoeo chân. Bây giờ ngã xuống ao, khuỷu khớp mãi mà cò không sao nhấc nổi thân mình lên được. càng vùng vẫy, đôi cánh càng nặng trĩu. Cò mẹ trào nước mắt, thắm gọi các con.

Một vệt sáng đèn pin lia đến chỗ cò cùng với tiếng quát:

- A! Con cò ma lạnh dám lợi dụng bóng đêm để ăn trộm cá phải không? Thật đáng đời!

Quần ăn trộm sẽ bị trị tội. Thịt cò xáo măng ngọt ra phét đấy!

- Không! Không phải như thế đâu, các ông ơi!

Cò cố ngẩng cổ thanh minh nhưng không ai chú ý đến cả. Người ta giục nhau vặt lông cò.

Cầm chắc cái chết, cò mẹ lo sợ, hoảng hốt khi nghĩ đến đàn con. Sáng ra, tỉnh dậy không thấy mẹ đâu, chúng sẽ ra sao? Chúng đã lớn, có thể tự kiếm ăn đôi chút được rồi nhưng nếu biết mẹ bị bắt vì ăn trộm cá, chúng sẽ nghĩ như thế nào? Từ trước đến giờ, cò mẹ luôn dạy các con phải sống lương thiện, phải biết tự trọng, phải thương yêu giúp đỡ mọi người... Vậy mà giờ đây, mẹ chúng lại chết vì ăn trộm ư? Không, không thể được!

Khi người canh ao cá tới gần, túm hai cánh cò nhấc lên, cò cố hết sức nói tha thiết và rành rọt:

- Ông ơi! Vì các con tôi đói quá nên tôi phải đi kiếm ăn đêm. Không ngờ,... Tôi thực tình không biết đó là ao cá người nuôi. Tôi chưa bao giờ làm điều xấu. vì thế tôi tha thiết mong ông cho tôi một ân huệ cuối cùng. Nếu có xáo măng, xin ông hãy xáo bằng nước trong, chớ dùng nước đục. Có như vậy thì nỗi oan của tôi mới được giải, tâm hồn tôi được thanh thản và các con tôi mới khỏi đau lòng.

Hai hàng nước mắt lã chã, cò mẹ nói xong nhắm nghiền mắt lại, chờ đợi giây phút cuối cùng...

Chợt có tiếng mẹ lay gọi dồn dập: "Dậy thôi, dậy thôi con! Đến giờ đi học rồi kìa! Trời ơi, sao nằm ngủ mà nước mắt đầm đìa thế hả con?". Em bàng hoàng tỉnh giấc. Thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ. Bài ca dao Con cò mà đi ăn đêm mà cô giáo vừa dạy hôm qua đã sống lại trong giấc mơ của em như thế đó. Em hỏi bà về ý nghĩa của bài ca dao, bà nói: "Người nông dân nghèo khổ xưa kia luôn đề cao cách sống trong sạch, chết trong hơn sống đục. Họ muốn mượn lời con Cò để nói lên điều ấy, cháu ạ!"

Bài văn mẫu Dựa vào bài ca dao “Con cò mà đi ăn đêm” hãy viết thành câu chuyện – số 2

Trời mùa đông. Những trận gió rít vi vu vi vút. Cò sải cánh bay hồi hả. Người Cò run lên vì rét, miệng khô khốc vì chưa được miếng gì vào bụng. Giữa đêm đen, có một mình bay lẻ loi. Nghĩ đến các gia đình khác giờ đây đang co tròn trong ổ rom còn mình thì sải cánh kiếm ăn, Cò trào nước mắt vì tủi cực. Cò nhắm mắt nhớ lại chuyện xưa. Hồi đó, Cò cũng nhàn hạ lắm chứ. Cò đâu phải đi suốt đêm, kiếm miếng ăn cơ cực như thế này. Chuyện khiến Cò lâm vào tình cảnh này chỉ có họ hàng nhà Cò và nhà Vạc biết. Ngày đó, Cò và Vạc là bạn thân, thường cùng nhau đi bắt tép. Cò chăm chỉ, thương con đói nên cố tìm bắt, còn Vạc nhác nhớn, không chịu tìm tôm cá. Vì vậy, suốt cả buổi mà Vạc chẳng bắt được con nào. Cò thì no bụng, lại còn đem mấy con cá thia cò về cho đàn con nhỏ. Vạc thấy thế liền nghĩ bụng: “Nếu làm như Cò thì mệt lắm. Ta chỉ muốn

được ăn một mình một ruộng". Thế là ngày đêm, Vạc nghĩ cách hại Cò. Một hôm, Vạc ra về hết hoảng:

– Ôi! Cái lông xinh đẹp của tôi đâu rồi.

Trước khi chết Cò trần trối lại cho lũ con là mình đã không làm điều gì xấu khiến chúng phải xấu hổ

Rồi Vạc khóc lóc, kể cho Cò nghe rằng con mình bị ốm, nó muốn có một cái lông Cò, rằng mình đi xin mãi mới được một cái lông Cò tuyệt đẹp.

Ai ngờ về đến đây thì cái lông Cò bị mất. Cò an ủi, nghiền răng rút một cái lông ở cổ, đưa cho Vạc:

– Thôi! Chị đừng khóc nữa. Chị hãy cầm lấy cái lông này đem về cho cháu bé!

Vạc ra về cảm động nhưng trong lòng hí hửng, nhủ thầm: “Thế là may tiêu đời rồi Cò nhé”.

Vạc hồi hả bay đến nhà kia, đậu trên nóc nhà, chén hết cá phơi, rồi nó đặt cái lông Cò cạnh đó, vội vã bay về nhà, nằm nghĩ đến cảnh Cò bị dân làng đánh đập.

Lại nói về nhà chủ bị mất cá. Khi thấy nong cá của mình sạch bóng, bà điên tiết lên, tìm dấu vết kẻ trộm. Bà thấy cái lông Cò nằm bên cạnh, bà cầm lấy, chạy ra cổng, chửi to:

– Mẹ cha nhà nó chứ, bà đã thương tình cho vào ruộng kiếm cá, lại còn ăn cắp. Từ nay thì đừng hòng bà cho ăn nữa nhé!

Hôm sau, Cò định sà xuống ruộng tìm cá thì từ trong bụi rậm, những viên đá nhỏ tới tấp ném vào người. Cò vội vã bay lên, ngạc nhiên trước thái độ của bá chủ nhà. Nó vừa bay vừa nghĩ xem tại sao mình bị như thế. Đến ruộng khác, nó đậu xuống định tìm cá, nhà chủ cũng vác sào đuổi đi. Cò vừa bay lên thì nghe một giọng mỉa mai:

– Định ăn trộm xoá vết, ai ngờ để lại chiếc lông.

Cò nghe và hiểu ra tất cả. Cò không ngờ Vạc đối xử với mình như thế. Cò đau khổ vì tình bạn của mình dành cho Vạc đã bị lợi dụng. Vậy mà bấy lâu Cò tin tưởng vào tình bạn đó. Giờ đây, Cò thấy mất hết cả niềm tin vào tình bạn.

Từ đó, Cò không làm bạn với ai nữa. Suốt ngày, ru rú trong tổ, không dám ra ngoài. Nhìn đàn con há miệng vì đói, Cò đau thắt ruột. Cò ghé mắt nhìn ra ngoài, bà Cốc đang bay cùng lũ con. Dưới ao, chị Vịt đang hướng dẫn lũ con tập bơi, dáng bộ vui vẻ. Cò rơm rớm nước mắt khi nghĩ từ nay, nhìn không dám ra đón ánh nắng vàng rực nữa. Rồi đây, các con Cò sẽ không được no đủ như trước. Cò biết làm gì đây?

À! Phải rồi, chờ đến đêm mình sẽ đi kiếm thức ăn về cho con. Cò chợt thấy một tia hy vọng nhói lên trong lòng. Từ đó đêm đêm, cò bay đi kiếm ăn. Lần đầu làm quen với bóng tối, Cò run rẩy, sợ sệt. Nhưng rồi đang nghĩ đến các con đang đói đợi mẹ về, Cò lại sải cánh bay. Nhưng thường nó không kiếm được nhiều vì không quen ăn đêm. Cò hay phải ăn đói vì còn phải dành đem về cho con. Nhìn đàn con háo hức há mỏ đón vôi vàng vài con tép, Cò sung sướng trào nước mắt, quên cả đói. Cò hy vọng đêm nào cùng có thức ăn về cho đàn con nhỏ dù ít còn hơn không.

Cò bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ triền miên bởi tiếng ú ớ mê ngủ của một chú chim gàn đấy. Trời tối đen như mực, Cò không còn biết mình đang bay ở đâu. Nó đậu xuống một nơi mà chẳng biết là chỗ nào.

May quá! Một cánh đồng. Cò sục sạo tìm tôm tép. Mỏ tím rât vì rét mà Cò chẳng bắt được gì. Gà gáy canh hai mà Cò mới mò được một con cá nhỏ. Cò kiếm tìm hồi hả. Chợt chân Cò đụng phải một vật gì rắn, mừng rỡ reo lên:

– A! Một con cua. Thế là con ta có miếng ăn rồi.

Sau đó, Cò bay ngay về với lũ con. Trời mịt mù, đen tối, gió rít lên từng trận. Cả người Cò run lên. Cò đáp xuống một cành cây. Ai ngờ, vừa đậu xuống thì cành cây gãy rắc. Cò chơi vơi rồi lộn cổ xuống ao. Ao sâu, Cò lạnh cóng, không còn sức vỗ cánh. Cò nhìn lên trời, nước mắt tuôn chảy khi nghĩ đến lũ con đang đói. Cò nức nở, mắt nhoà đi. Bỗng nghe có tiếng chân người. Cò vật mình trong bóng đêm rồi người Cò được nâng bổng lên. Một giọng đàn ông:

– A ha! Ta có bữa ăn rồi.

Cò dùng tàn sức, thều thào: “Ông ơi... tôi... Van ông. Ông làm ơn... xáo tôi với nước... trong kéo con tôi sẽ... nghĩ không... tốt về tôi”.

Giọng người đàn ông sang sảng:

– Được ta sẽ chiều ý miễn là ta được một bữa ngon.

Cò mỉm cười, gục xuống sau khi trần trối:

– Các con ơi... hãy... sống cho... trong sạch.

Cò chết đi, các con Cò đã hiểu ra tất cả. Chúng ghi nhớ lời mẹ dặn.

Từ đó, các bà thường hay ru cháu:

Con cò mà đi ăn đêm

Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao

Ông ơi ông vớt tôi nao

Tôi có lòng nào ông hãy xáo măng

Có xáo thì xáo nước trong

Đừng xáo nước đục đau lòng cò con.

Mẫu bài văn *Viết câu chuyện ngắn từ bài Con cò mà đi ăn đêm – số 3*

Mặt trời đã lên cao, nắng vàng trải khắp cánh đồng. Một tia nắng chiếu qua lỗ hồng trên mái nhà, rọi vào mắt Cò mẹ khiến nó bừng tỉnh. Nó đưa đôi mắt mệt mỏi tìm lũ con. Góc nhà mấy chú cò con đang đói, nằm xoã đôi cánh chưa mọc đủ lông, kêu khe khẽ. Nhìn lũ con, Cò mẹ thật đau lòng. Nó cố gượng ngồi dậy, rồi chệnh choạng đứng lên.

Đã nửa tháng nay Cò mẹ bị bệnh phải nằm ở nhà, không đi kiếm ăn được. Thức ăn dự trữ không nhiều nên mấy hôm nay, lũ con của nó bữa đói, bữa no. Đến tối qua thì chẳng còn gì.

Không thể để mấy đứa con nhỏ đáng thương chết đói. Ý nghĩ ấy cho Cò mẹ thêm sức lực. Nó khoác tay nải lên vai dặn dò mấy đứa con vài câu rồi ra đi.

Suốt cả ngày Cò mẹ lặn lội trên mấy vũng lầy ngoài cánh đồng mà chỉ kiếm được vài con tép. Cả vùng này đã lâu không mưa, cũng chỉ còn vài cái vũng nhỏ đó thôi. Muốn kiếm được nhiều tép phải đi xa hơn, tận mãi cái đầm lớn cách đây hơn chục cây số. Mình đang ốm thế này, biết có đến nổi đó không? Cò mẹ tự nhủ.

Nhưng hôm sau, nhìn lũ con đói gầy đến giờ xương, cò mẹ quyết định phải đi đến cái đầm lớn đó. Vì mệt mỏi nên khi bay, nó phải dừng nghỉ tới gần chục lần. Đến nơi trời đã gần tối. Nghĩ một lát cho lại sức rồi Cò mẹ đi dọc theo bờ đầm tìm tép. Trời sập tối nhanh quá mà tép cũng chưa được là bao. Cò mẹ quyết định ở lại kiếm cả đêm. Ban đêm tép mới nổi lên đi ăn, dễ kiếm hơn... Cò mẹ đậu trên một cành tre nhỏ ven đầm nghỉ một lát.

Đang giữa mùa hè, trời oi bức ngột ngạt. Bỗng nhiên trời tối sầm, rồi gió nổi lên dữ dội. Gió vẩn cành tre kêu rắc rắc. Cò mẹ chao đảo. Rồi nó lộn cổ ngã xuống đầm. Cò mẹ chới với, nó cố sức bơi vào bờ nhưng sóng lại đánh bật nó ra xa hơn. Nó thất thanh cất tiếng kêu cứu. Tiếng kêu cứu của nó lẫn trong tiếng gió gào, tiếng mưa rơi. Nó tuyệt vọng nghĩ đến đàn con. Nhưng may thay, nó bám được vào một cái bè tre. Nó cố sức bò lên bè. Trên bè có một cái nhà to rộng quá, nó gõ cửa nhưng chẳng ai thưa. Nhà không có người. Nó đánh liều chui vào tránh mưa gió.

Bên ngoài, gió mỗi lúc một mạnh hơn, mưa mỗi lúc một to hơn. Không thể kiếm ăn. Cũng không thể bay về, Cò mẹ đành nằm chờ. Rồi mệt quá, nó thiếp đi.

Khi Cò mẹ tỉnh dậy, nó kinh hoàng thấy mình nằm trong một cái lồng sắt. Gần đó, một người đàn ông tướng mạo dữ tợn đang mài dao. Nó càng kinh hoàng hơn khi nghĩ đến kết cục bi thảm sắp xảy ra với nó. Nó không sợ chết. Nhưng nghĩ đến đàn con, nó đau đớn quá. Nước mắt nó trào ra ướt đầm cổ. Vừa lúc đó người đàn ông quay lại. Hấn quát.

– Khóc à? Khóc tao cũng giết thịt.

Bỗng có tiếng ồn ào ngoài ngõ. Rất nhiều người kéo đến. Họ hỏi:

– Con cò kia làm sao mà lại bắt nhốt nó thế?

Gã đàn ông nói:

– Nó là một đứa ăn trộm. Tôi sẽ giết nó.

Cò mẹ sừng sốt, nó vội thanh minh:

– Thưa ông, không phải tôi là kẻ trộm, tôi đang đi kiếm tép cho con tôi.

Hắn trừng mắt:

– Đồ trơ tráo, vừa ăn cắp vừa la làng. Chính tao bắt được quả tang mày đang lấy trộm thức ăn của tao. Còn cãi à?

Cổ họng Cò mẹ nghẹn ứ lại. Nó uất quá không nói được. Mọi người la lên:

– Đúng đấy, giết nó đi, quân ăn trộm.

– Đồ xấu xa, chết cho đáng đời.

Họ thi nhau kết án và nguyên rửa nó. Cò mẹ đau đớn. Chao ôi, tiếng tăm rồi sẽ lan đi khắp nơi! Thật tội nghiệp cho lũ con của ta, nếu chúng nghe được những lời này, chúng sẽ đau lòng biết bao.

Biết không thể thoát chết Cò mẹ run rẩy đề nghị:

– Tôi tha thiết cầu khẩn ông chiếu cố lời cầu xin của một con người tội nghiệp sắp chết.

Gã đàn ông hất hàm:

– Nói đi!

Cò mẹ nói tiếp:

– Xin ông hãy xáo tôi bằng nước mức ở đầu nguồn con suối trên ngọn núi xanh.

Mọi người đứng quanh cười vang:

– Về chuyện, nước nào chả là nước, còn kén chọn cả cái nước để xáo thịt. Chết rồi thì biết gì mà kén nước trong với chả nước đục.

Nhưng nghĩ đến lời nguyện rằng khi bị chết oan được tắm gội (hoặc xáo thịt) bằng nước của con suối đó thì nỗi oan sẽ được giải nên cò mẹ cứ khẩn thiết cầu xin.

Cuối cùng, lời đề nghị của cò mẹ được chấp nhận.